

piemērotas sankcijas. Pirmkārt, tās izpaužoties kā liegums dalībvalstij atsaukties uz faktisko ziņu nepilnīgumu un Komisijai tiek ļauts lemt atbilstoši tās rīcībā esošajiem dokumentiem. Otrkārt, ar to esot saistīts to pierādījumu apjoma samazinājums, pēc kuriem Komisija drīkst secināt, ka tās apgalvotais ir pierādīts. Tādējādi procesuālā situācija tiek padarīta Komisijai labvēlīgāka un no tā izrietot attiecīgās dalībvalsts situācijas pasliktināšanās oficiālās izmeklēšanas procedūrā. Ar rīkojumu sniegt informāciju apelācijas sūdzības iesniedzēja esot nostādīta izvēles priekšā — vai nu nepildīt savus pienākumus, kā rezultātā tā nevarēs atsaukties uz nepilnīgu faktisko informāciju un Komisijas sniedzamo pierādījumu masa tiek samazināta, vai arī tā tiek faktiski spiesta sniegt nesamērīgo informācijas apjomu, lai varētu realizēt savas tiesības uz aizstāvību. Turklāt papildus juridiskajām neērtībām tiek sagādāts arī ārkārtējs apgrūtinājums laika un finansiālā izpaušmē, kurš netiek atlīdzināts. Rīkojums sniegt informāciju attiecīgajai dalībvalstij var radīt juridiskas sekas arī ārpus pamata prāvas ietvariem, jo tā neizpildes rezultātā var tikt ierosināta procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu un — ārkārtējos apstākļos — arī piespiedu procedūra atbilstoši LESD 260. pantam.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa savā rīkojumā esot pārkāpusi tiesiskuma un tiesību aizsardzības tiesā principus, jo tā par vienīgo aizsardzību pret pārmērīgu rīkojumu sniegt informāciju uzskata tā neizpildi. Šāda rīcība esot nepieļaujama un pretrunā iepriekš minētajiem principiem. Tiesību aizsardzību pret prettiesiskiem rīkojumiem sniegt informāciju nevar pakārtot nosacījumam, ka dalībvalstij ir jāatsakās tos izpildīt. Iespēja rīkojumu sniegt informāciju apstrīdēt esot vienīgais veids, kādā dalībvalsts lojālas sadarbības pienākums netiek pakļauts neierobežotai Komisijas rīcības brīvībai un ļauj arī Komisijai pildīt lojālas sadarbības ar dalībvalsti pienākumu.

Visbeidzot, Vispārējā tiesa esot juridiski kļūdaini novērtējusi kompetences jautājumus valsts atbalsta jomā, jo tā esot atzinusi, ka aizsardzībai pret nesamērīgiem rīkojumiem sniegt informāciju esot jābūt dalībvalsts atteikumam sniegt informāciju, kuru tā neuzskata par nepieciešamu faktu izmeklēšanai. Tādējādi — pretēji kompetenču sadalei atbalsta procedūrās — pienākums izmeklēt faktiskos apstākļus un noteikt procedūras priekšmetu tiek uzlikts dalībvalstīm. Šī Vispārējās tiesas iecerētā kompetenču pārdale esot pretrunā LESD 107. un 108. pantam, rada risku, ka dalībvalstis varētu izdarīt nepareizas aplēses, kā arī noteiktā apmērā atbrīvo Komisiju no pienākuma pārbaudīt faktus administratīvās procedūras ietvaros.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 1. oktobrī iesniedza Unabhangiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Austrija) — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic un Herbert Hilbe/Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Lieta C-476/10)

(2010/C 328/38)

Tiesvedības valoda — vacu

Iesniedzējtiesa

Unabhangiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic un Herbert Hilbe

Atbildētāja: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktīvas 88/361/EEK par Līguma 67. panta īstenošanu (¹⁾ 6. panta 4. punkts, saskaņā ar kuru var paturēt spēkā esošos valstu tiesību aktus, kas regulē otrās dzīvesvietas (vasarnīcas) iegādi, joprojām ir piemērojams tādas otrās dzīvesvietas iegādei, kas atrodas ES dalībvalstī un kuru iegādājas EEZ dalībvalsts Lihtenšteinas Firstistes pilsonis?
- 2) Vai valsts tiesiskais regulējums, ar kuru, pamatojoties uz Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktīvas 88/361/EEK 6. panta 4. punktu, Lihtenšteinas Firstistes pilsonim ir aizliegts iegādāties otro dzīvesvietu, kas atrodas ES dalībvalstī, ir pretrunā EEZ līguma normām par kapitāla brīvu apriti, un tādēļ valsts iestādei šāds valsts tiesiskais regulējums nav jāpieņem?

(¹) OV L 178, 5. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2010. gada 7. jūlija spriedumu lietā T-111/07 Agrofert Holding a.s./Eiropas Komisija 2010. gada 27. septembrī iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — B. Smulders, P. Costa de Oliveira un V. Bottka)